

Arrest

**nr. 53 575 van 21 december 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 7 april 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 maart 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 27 maart 2002 dient verzoeker een asielaanvraag in. Op 29 maart 2002 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing dient verzoeker een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op 30 augustus 2002 neemt de commissaris-generaal de beslissing dat verder onderzoek noodzakelijk is.

Op 7 september 2005 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus. Op 15 december 2009 wordt de beslissing ingetrokken.

Op 3 maart 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen opnieuw de beslissing tot weigering van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker wordt

hiervan per aangetekende schrijven d.d. 4 maart 2010 in kennis gesteld. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent van etnisch gemengde origine (Servische via vader en Kroatische via moeder), afkomstig uit Sarajevo en u bezit de Bosnische nationaliteit. Op 8 maart 1999 diende u in België een eerste asielaanvraag in, waarin het Commissariaat-generaal op 9 augustus 1999 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf nam. Volgens uw verklaringen sloot u zich bij het begin van de oorlog in april 1992 aan bij de troepen van Jusuf Prazina (Juka) om Sarajevo te verdedigen. In december 1992 kregen jullie bevel van Juka om naar de berg Igman te gaan, waar jullie werden aangevallen door het reguliere leger (ABiH) olv Zulfikar Pasic (Zuka). Na een strijd werd u opgepakt en opgesloten in Tarcin-Silos. Juka kon vluchten. U werd 20 dagen vastgehouden en bij uw vrijlating werd u verplicht zich aan te sluiten bij het ABiH. U vluchtte echter terug naar Sarajevo en sloot zich aan bij het HVO (Kroatische Verdedigingsraad) te Stup. In november 1993 werd het HVO ontbonden en onder bevel van het ABiH geplaatst. U dook onder want u werd omwille van uw desertie uit de troepen van Zuka gezocht door de militaire politie. In december 1994 vluchtte u naar Zagreb, waar u tot oktober 1995 illegaal verbleef. Van daaruit ging u naar Duitsland, waar u een ontheemdenstatuut (Duldung) kreeg. Na het verloop ervan keerde u op 15 mei 1997 terug naar Bosnië. Aan de grens met Bihac werd u opgepakt en na twee dagen overgebracht naar Sarajevo, waar u 7 dagen in voorarrest zat. U werd beschuldigd lid te zijn geweest van een paramilitaire organisatie die oorlogsmisdaden had begaan en het gezag van het ABiH niet had gerespecteerd. Uw advocaat regelde een borg van 5000 DM en u werd vrijgelaten. U ging bij uw moeder wonen en leerde uw echtgenote, A.M. van Kroatische origine kennen. In juni 1997 besloten jullie naar Zagreb (Kroatië) te gaan hoewel u het land in afwachting van uw proces niet mocht verlaten. In Zagreb had u een conflict met uw schoonvader owv uw Servische origine. In februari 1999 werd uw moeder zwaar ziek en u keerde terug naar Sarajevo. Na 5 à 6 dagen werd u opgepakt door de politie omdat u zou zijn veroordeeld bij verstek. De convocaties van de rechtbank zou uw moeder nooit getekend hebben voor ontvangst. Ook andere briefwisseling van de rechtbank had zij nooit aangenomen. Er werd u niet gezegd tot welke straf u veroordeeld was. U kon ontsnappen uit het politiekantoor en enkele dagen nadien vluchtte u naar België, waar u uw eerste asielaanvraag indiende. Via uw echtgenote vernam u dat zij contact met een oom van u in Republika Srpska (RS) had genomen. Hij zou hebben aangeraden naar Republika Srpska te komen. Na de afsluiting van uw asielaanvraag keerde u midden februari 2000 naar Bosnië terug en vervoegde uw echtgenote in Srpska Ildza. U vroeg er documenten en werd er ondervraagd over uw bezigheden tijdens oorlog. Met uw oom als referentie waren er geen problemen. Met de steun van uw oom opende u een winkel. Via Zirojevic Mladen, voorzitter van kanton Sarajevo van de SNSD (Partij van onafhankelijke Sociaaldemocraten), leerde u de standpunten van deze partij kennen. U nam deel aan vreedzame protesten en aan allerlei sportieve en culturele activiteiten van de partij. Eind december 2000 werd u lid. In juli 2000 vond een vreedzaam protest plaats omdat de voorziene terugkeer van vluchtelingen naar Janja werd belet door extreme Serviërs. Het protest werd onderbroken door de politie en sommige deelnemers, waaronder uzelf, werden opgepakt. Na een verhoor en een waarschuwing werd u vrijgelaten. Op 20 oktober 2000 had een vreedzaam protest plaats nav rellen in Brcko in een multi-etnische school. U werd gevraagd de orde te handhaven tijdens het protest. Extremisten kwamen de deelnemers provoceren. Er volgde een vechtpartij en de politie kwam tussen. Een 5 à 6 leden, waaronder u, werden opgepakt wegens verstoring van de openbare orde. U zat twee dagen vast en werd mishandeld. De partij deed hiervan aangifte bij het Bureau van mensenrechten. Op 25 april 2001 kwam radio M op de zetel van de partij voor een interview over een actueel thema, nl. de overheveling van Dobrinja I en IV naar de Federatie en het protest van extremistische Serviërs daartegen. U gaf met naam en voornaam kritiek op de regering die mensen aanzette tot nationalisme. Na de uitzending werd u opgewacht door drie onbekende personen en aangepakt. Uw vrouw kwam buiten en de aanranders gingen lopen. U ging klacht indienen bij politie, maar had de indruk dat deze niet echt luisterde. Toen u zich hierover beklaagde zei de politie u dat u maar naar de Federatie moest gaan. Op 5 mei 2001 waren voor de eerste steenlegging van de moskee van Trebinje alle politieke partijen uitgenodigd. U ging met andere leden van de SNSD. Een menigte van extremisten protesteerde. De situatie liep uit de hand. Er werden stenen gegooid en de Spaanse vertegenwoordiger Ruiz werd aangevallen. Jullie vluchtten. U was gewond aan het hoofd. U ging naar het ziekenhuis te Trebinje dat overvol zat en werd doorgestuurd naar een ziekenhuis te Sarajevo. Op 18 juni 2001 ging u met een bus van de partij naar Banja Luka voor de ceremonie van de moskee aldaar. Net voor de stad werd de bus gestopt door de politie en werden u en andere partijleden gedwongen uit te stappen. De situatie liep uit de hand. Jullie werden geslagen en u werd wakker in een politiebureau. Na 2 à 3 dagen werd u overgebracht naar de Kula- gevangenis in Sarajevo, waar u 2 maanden werd opgesloten. Op 21 augustus 2001 werd u voor de rechter gebracht. U werd beschuldigd van verstoring van de openbare orde, het beledigen van het

staatsapparaat evenals van een fysieke aanval op burgers en agenten. U werd veroordeeld tot 5 jaar voorwaardelijk. In geval van een nieuwe overtreding zou dit 3 jaar effectief worden met betaling van een geldboete van 3000 KM. Het vonnis zou opgestuurd worden maar kreeg dit nooit. De partij zei dat ze stappen zou ondernemen bij de Liga van mensenrechten. Daarop werd u vertegenwoordiger van de Jeugd bij de partij. Dmv sportieve en culturele activiteiten moest u jongeren aantrekken. Twee maanden later kwam de onafhankelijke radio '99 Nezavisni Radio' op de partijzetel om te praten over de moeilijkheden bij de terugkeer van de vluchtelingen. U gaf samen met enkele anderen een interview en zei dat het probleem bij de extremisten lag. Dezelfde avond en nacht kreeg u meerdere dreigtelefoons evenals een salvo met een automatisch geweer op uw woning. De volgende dag werd u telefonisch gecontacteerd met de groeten van de organisatie 'Gavrilo Princip' (zwarte hand). U ging niet naar de politie. Er volgden nog telefoonoproepen. Op 15 oktober 2001 werd uw echtgenote aangevallen door twee mannen, die naar u verwezen. Jullie meldden dit voorval aan de partij, die klacht zou indienen bij een mensenrechtenorganisatie. De partij raadde aan jullie gedurende enkele dagen gedeisd te houden. U ging met uw gezin naar Mokro, gemeente Pale voor een 10-15 dagen. De partij organiseerde een sporttornooi, waarop de moslimband 'Skroz' kwam optreden. Tijdens hun optreden vielen nationalistinnen binnen en vielen de groep aan. U stond in voor de veiligheid en kwam tussen. Er volgde tumult, een vechtpartij en de politie kwam ter plaatse. Iedereen werd opgepakt. De nationalistinnen werden direct vrijgelaten. U zat gedurende 3 dagen vast en werd mishandeld voor u overgebracht werd naar de Kula-gevangenis. U had een overtreding begaan en al 5 jaar voorwaardelijk gekregen. De klacht werd toegevoegd aan al de rest. Ongeveer vier maanden bleef u in Kula. Via-via werd een cipier omgekocht en kon u ontsnappen. U dook onder en verbleef bij een vriend in Stup. Uw echtgenote ging ondertussen naar een tante in Kiseljak. Op 17 maart 2002 vertrok u met een vrachtwagen richting België en vroeg een tweede keer asiel. U bent in het bezit van een identiteitskaart, dd. 12 mei 1994 afgeleverd te Sarajevo, een identiteitskaart afgeleverd in Ilidza (RS) op 26 februari 2000, een lidkaart van de SNSD, een attest van een hospitaal dd. 5 mei 2001, een verklaring van een advocaat dd. 6 februari 2004 dat hij een volmacht nodig heeft om toegang te krijgen tot de registers van de rechtbank en een aantal algemene krantenartikels.

B. Motivering

Niettegenstaande de initiële beslissing tot verder onderzoek stel ik, na nader onderzoek van de door u ingeroepen feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier, vast dat uw relaas niet aannemelijk is en ik u noch de status van vluchteling noch de subsidiaire bescherming kan toekennen. Zo dient er opgemerkt te worden dat uw verklaringen over wat er gebeurde in de periode 1995-1999 bij uw twee asielaanvragen niet eensluidend zijn. Zo vertelde u bij uw eerste asielaanvraag op de Dienst Vreemdelingenzaken niets over uw verblijf in Duitsland van 1995 tot 1997 en uw terugkeer naar Bosnië waar u zou opgepakt zijn in 1997. U zei niet dat er een officiële aanklacht tegen u geformuleerd zou zijn, dat u vrij was op borgtocht, dat u zich onttrok aan de gerechtelijke procedure en bij terugkeer in 1999 werd opgepakt omdat u bij verstek was veroordeeld. Volgens uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken ging u in 1995 in Kroatië wonen, waar u in 1998 huwde en vanwaar u in februari 1999 vertrok naar België omdat u terug diende te keren naar Bosnië. U vermeldde wel uw opsluiting van 20 dagen tijdens de oorlog, maar over een veroordeling bij verstek na de oorlog repte u met geen woord. Geconfronteerd met deze discrepanties bij uw gehoor ten gronde bij uw tweede asielaanvraag zei u dat het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken zeer kort was en u niet de kans werd gegeven alles uiteen te zetten (TG I, p.16 en TG II, p. 16). Deze uitleg kan niet als afdoende beschouwd worden. Op de expliciete vraag naar een eventuele veroordeling antwoordde u immers ook negatief (DVZ, 1° asielaanvraag, vraag 11-42-43). Bovendien haalde u in de vragenlijst van uw eerste asielaanvraag en het verzoekschrift inzake uw dringend beroep ingediend door uw advocaat al deze feiten evenmin aan.

Hier kan nog aan toegevoegd dat er in de door het Commissariaat-generaal geraadpleegde informatiebronnen, waarvan kopie in bijlage in het administratief dossier, nergens sprake is van een gerechtelijke vervolging van de leden van de militie van Juka. Bovendien legde u een Bosnische identiteitskaart neer, afgeleverd op 12 mei 1994, terwijl u sinds november 1993 ondergedoken leefde omdat u zou gezocht worden door de militaire politie. De aanvraag en afgifte van een identiteitskaart door uw autoriteiten is weinig verenigbaar met een daadwerkelijke (vrees voor) vervolging vanwege diezelfde autoriteiten. U heeft daarnaast onvoldoende feiten of elementen aangehaald waaruit zou blijken dat de door u aangehaalde arrestaties en veroordelingen het toepassingsgebied van het gemeen recht zouden overschrijden en gelijkgesteld zouden kunnen worden met een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat uw kortstondige aanhouding in juli 2000 betreft dient erop gewezen te worden dat u niet de enige was die gearresteerd werd en reeds na een tweetal uren werd vrijgelaten. U weet niet of er wel een toelating was gevraagd om dit protest te organiseren. U kwam er van af met een waarschuwing (CGVS TG I, p. 21). Uw arrestatie van 20 oktober 2000, de arrestatie van 18 juni 2001 met de daaropvolgende veroordeling alsook de arrestatie

tijdens het sporttornooi vond telkens plaats naar aanleiding van een vechtpartij, waaraan u volgens uw verklaringen ook daadwerkelijk deelnam (TG I, p. 23; DB p.16; TG II, p. 13). Nergens uit de op het Commissariaat-generaal geraadpleegde informatie (mensenrechtenrapporten, nieuwsoverzichten, rapporten van internationale organisaties aanwezig in Bosnië, zoekmachines op internet) blijkt bovendien een gevisieerdheid van SNSD-leden door de autoriteiten in Republika Srpska. In de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie wordt evenmin melding gemaakt van de door u aangehaalde gewelddadige conflicten van leden van de SNSD met nationalisten in de Republika Srpska.

Wat betreft uw slechte behandeling door de politie en de weigering van de politie om uw klacht nav de aanval op uw persoon door onbekenden ernstig te nemen dient opgemerkt te worden dat u onvoldoende feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de internationale of (hogere) nationale autoriteiten in Bosnië. U deed immers nooit een beroep op de in Bosnië internationale aanwezige organisaties die toekijken op het correcte gedrag van de politie, noch op hogere nationale instanties. Zo diende u nooit klacht in bij IPTF (International Police Task Force, in januari 2003 opgevolgd door EUPM, European Union Police Mission). Volgens u zou deze macht enkel aanwezig zijn in de Federatie; u dacht er niet aan en wist niet waar u deze kon vinden (TG I, p. 24). U betwijfelde ook of deze wel iets kon doen (TG I, p. 27). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in bijlage in het administratieve dossier werd gevoegd blijkt echter dat IPTF, overeenkomstig de Dayton-akkoorden, eveneens bevoegd was in de RS. Volgens de beschikbare informatie had IPTF zowel in de Federatie als in RS de bevoegdheid om politionele wandaden te sanctionneren en politionele bevoegdheden van agenten in te trekken. Volgens dezelfde informatie raakten tal van agenten hun politionele bevoegden omwille van hun wangedrag effectief kwijt. Tevens blijkt dat er in Bosnië verschillende internationale mensenrechtenorganisaties actief zijn en werden ook staatsorganen opgericht die zich bezighouden met de bescherming van de mensenrechten: met name de Ombudsman (op federaal niveau evenals voor de Federatie en RS) en de Mensenrechtenkamer. U deed nooit zelf beroep op een mensenrechtenorganisatie. U beweerde dat uw partij dit deed, maar uw verklaringen hieromtrent zijn niet eensluidend. In dringend beroep stelde u dat uw partij nav het incident in oktober 2000 het Helsinki Committee van Republika Srpska op de hoogte bracht (DB, p. 13). Volgens uw verklaringen bij uw gehoor ten gronde zou de partij echter het Bureau voor Mensenrechten op de hoogte gebracht hebben van dit incident (TG I, p. 24). Naar aanleiding van de dreigtelefoons of de aanval op uw echtgenote deed u geen beroep op de politie of hogere autoriteiten. Tot slot dient opgemerkt te worden dat het op zijn minst vreemd te noemen is dat uw partij die op de hoogte zou zijn van al uw problemen (en van de problemen van de andere partijleden die steeds met u samen opgepakt werden) in een officiële mededeling (zie kopie in bijlage in het administratief dossier) de rellen bij de eerste steenlegging in Banja Luka veroordeelt zonder een woord te reppen over de moeilijkheden die haar leden tijdens dezelfde ceremonie ondervonden zouden hebben. De door u neergelegde documenten zijn niet van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Het attest van de advocaat dat hij een gelegaliseerde volmacht nodig heeft om toegang te krijgen tot de registers van de rechtbank kan verklaren waarom u geen gerechterlijke documenten kan neerleggen. Dit attest kan evenwel uw tegenstrijdige verklaringen omtrent de veroordeling ovw uw activiteiten bij de militie van Juka niet herstellen. Uw lidkaart van de SNSD bevestigt uw lidmaatschap bij deze partij maar staft geenszins de door u aangehaalde moeilijkheden wegens uw activiteiten voor deze partij. De door u neergelegde krantenartikels gaan niet over u persoonlijk en zijn dermate algemeen dat er geen persoonsgerichte, systematische vervolging uit afgeleid kan worden. Het medisch attest ten slotte bevestigt dat u op 5 mei 2001 verzorgd werd in het ziekenhuis, doch geeft geen uitsluitsel over de oorzaak van de door u opgelopen verwondingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker stelt dat de onderhavige vordering gericht tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 maart 2010 eveneens een beroep inhoudt gericht tegen de Belgische staat vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid, bedoeld de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

De Raad wijst erop dat hij op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet) de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de

Staatlozen kan bevestigen, hervormen, of in bepaalde gevallen vernietigen. In toepassing van artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Onderhavige procedure situeert zich duidelijk onder de rechtsmacht van de Raad bepaald bij artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet en ressorteert niet onder de bepaling van artikel 57/6, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, voorzien in artikel 39/2, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid kan derhalve niet als tweede verwerende partij worden aangeduid. Verzoeker maakt evenmin duidelijk waarom dit *in casu* wel het geval zou zijn.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1 In het eerste en enige middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, artikel 48/3, 48/4 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur, van de beginselen van machtsoverschrijding, van de algemene beginselen van het recht op een eerlijke en openbare behandeling van het proces, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 1 van de Conventie van Genève.

3.2 De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en inhoudelijk aanvecht. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en poogt te verklaren of te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker zich in deze beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Blijkens de bestreden beslissing kan aan verzoeker op grond van zijn asielrelaas noch de status van vluchteling, noch de subsidiaire bescherming worden toegekend. De verklaringen die verzoeker heeft afgelegd over wat er gebeurde in de periode 1995-1999 zijn niet eensluidend. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet dat er sprake is van gerechtelijke vervolging van de leden van de militia van Juka. Daarnaast stelt de commissaris-generaal vast dat de aan verzoeker afgeleverde Bosnische identiteitskaart op 12 mei 1994 weinig verenigbaar is met een daadwerkelijke vrees voor vervolging vanwege de Bosnische autoriteiten. Vervolgens zijn de aangehaalde feiten of elementen in verband met de arrestaties en veroordelingen onvoldoende om het toepassingsgebied van het gemeenrecht te overschrijden en gelijk te stellen met een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Tenslotte, wat de aangehaalde feiten of elementen betreft over de slechte behandeling door de politie en de weigering van de politie om zijn klacht tegen onbekenden ernstig te nemen, stelt de commissaris-generaal vast dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt geen beroep te kunnen doen op de bescherming van de internationale of (hogere) nationale autoriteiten in Bosnië.

Verzoeker betoogt dat hij van gemengde origine is (Servisch-Kroatisch) en dat aan zijn identiteit en nationaliteit niet kan worden getwijfeld vermits hij een bewijs hiervan heeft geleverd. Evenmin kan worden getwijfeld aan zijn politiek engagement dat hij heeft aangetoond via zijn lidkaart van de partij SNSD. Het eerste interview op de Dienst Vreemdelingenzaken in maart '99 verliep bijzonder snel. Niets wijst erop dat hij de Belgische autoriteiten heeft trachten te misleiden bij zijn aankomst in 1999. Hij heeft integendeel duidelijk zijn reisroute aangegeven met inbegrip van zijn passage via Italië. De 17 lijnen interview op de Dienst Vreemdelingenzaken kunnen niet worden vergeleken met de navolgende

interviews op het Commissariaat-generaal. In de vragenlijst van 27 september 2002 heeft verzoeker overigens wel degelijk zijn verblijf in Duitsland vermeld. Bovendien heeft geen enkel feit dat verband zou houden met zijn asielaanvraag betrekking op de periode dat hij in Duitsland verbleef. Verzoeker heeft op de Dienst Vreemdelingenzaken melding gemaakt van zijn problemen, met name de deelname aan de militie van Jusuf PRAZINA (Juka). Alleszins dient te worden vastgesteld dat de feitelijke omstandigheden die zich tussen '93 en 2000 hebben voorgedaan niet meer de rechtstreekse oorzaak zijn van de komst van verzoeker in België in 2002.

De commissaris-generaal stelt vast dat verzoeker tijdens zijn eerste asielaanvraag op de Dienst Vreemdelingenzaken niets heeft vermeld over zijn terugkeer naar Bosnië alwaar hij zou zijn opgepakt in 1997; dat er een officiële aanklacht tegen hem was geformuleerd; dat hij vrij was op borgtocht; dat hij zich onttrok aan de gerechtelijke procedure en bij terugkeer in 1999 werd opgepakt omdat hij bij verstek was veroordeeld. Verzoeker betwist dit niet doch verklaart dit door te wijzen op het feit dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken niet te vergelijken is met de navolgende interviews op het Commissariaat-generaal. Het feit dat verzoeker in de vragenlijst heeft vermeld van 1995 tot 1997 in Duitsland te hebben verbleven, doet aan voorgaande vaststellingen van de Commissaris-generaal geen afbreuk. De Raad merkt op dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken weliswaar van kortere duur is en minder uitgebreid kan zijn dan de interviews op het Commissariaat-generaal doch dit neemt niet weg dat van de asielzoeker mag verwacht worden dat hij essentiële elementen in verband met zijn vrees voor vervolging van bij de aanvang van de asielprocedure dient uiteen te zetten. Uit de stukken van het dossier blijkt niet dat verzoeker tijdens het eerste interview de kans niet zou hebben gehad om deze essentiële elementen te vermelden. Waar verzoeker stelt dat de feiten die zich hebben voorgedaan tussen 1993 en 2000 niet meer de rechtstreekse oorzaak zijn van de komst van verzoeker in België in 2002, zet verzoeker niet uiteen welke feiten wél de 'rechtstreekse oorzaak' van zijn komst waren en welke feiten wél in aanmerking dienden te worden genomen voor de beoordeling van verzoekers vrees voor vervolging. De commissaris-generaal gaat, om zich een juist beeld te vormen van de situatie waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van zijn vluchtelingenverklaring, alle objectieve gegevens na die hij nodig heeft om zijn beslissing te kunnen nemen. Bij de beoordeling van de zaak houdt hij rekening met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit vroegere afgelegde verklaringen. Verzoeker kan bezwaarlijk de commissaris-generaal verwijten bij de beoordeling van het asielrelaas rekening te houden met de verklaringen en feiten waarvan hij kennis heeft. De Raad stelt vast dat het motief in de beslissing, dat de verklaringen afgelegd over de periode 1995-1999 niet eensluidend zijn, niet wordt weerlegd.

Verzoeker betwist de conclusie van de commissaris-generaal die hij afleidt uit de Cedoca informatie. De informateur stelt niet dat er geen vervolgingen zijn voor ex-deelnemers aan de militie van Juka maar stelt dat er geen informatie bestaat. Het verwijt met betrekking tot de Bosnische identiteitskaart afgeleverd in mei 1994 betreft opnieuw een afgelopen periode uit het leven van verzoeker en behoudens vergissing werd hij hierover niet ondervraagd. Verzoeker heeft zijn identiteitskaart afgeleverd op 26 februari 2000, voorgelegd die hij heeft verkregen via tussenkomst van zijn oom.

De Raad stelt vast dat in de beslissing wordt gemotiveerd: *"(...)in de door het Commissariaat-generaal geraadpleegde informatiebronnen, (...), nergens sprake is van een gerechtelijke vervolging van de leden van de militie van Juka."* De commissaris-generaal stelt bijgevolg vast dat uit de door hem geraadpleegde informatie nergens sprake is van een gerechtelijke vervolging van de leden van de militie van Juka terwijl verzoeker het tegendeel verklaart. De bewijslast rust op de kandidaat-vluchteling en door te wijzen op het feit dat er *"geen informatie (over) bestaat"* volgens de informateur van de commissaris-generaal, toont verzoeker niet voldoende aan dat de voormelde vervolging wél zou bestaan of bewezen zijn. De Raad merkt op dat het niet is omdat verzoeker niet werd ondervraagd over de identiteitskaart afgeleverd in 1994, dat de commissaris-generaal niet kan vaststellen dat verzoeker uitdrukkelijk verklaarde sinds november 1993 ondergedoken te leven omdat hij werd gezocht door de militaire politie. Het feit dat verzoeker de identiteitskaart afgeleverd in 1994 heeft ingediend, wordt niet betwist. Verzoeker kan de Commissaris-generaal bezwaarlijk verwijten rekening te hebben gehouden met de door hem ingediende stukken en de coherentie na te hebben nagegaan met de door hem afgelegde verklaringen. Het motief in de bestreden beslissing wordt niet weerlegd.

Verzoeker stelt dat de aangehaalde feiten volledig ten onrechte als gemeenrechtelijk worden beschouwd aangezien verzoeker herhaaldelijk heeft gewezen op het feit dat de nationalistische oppositie- of verzetsactie ondermijnen. De vrijheid om zich te verenigen en om zich publiek uit te spreken is bijgevolg beperkt terwijl deze rechten zogezegd erkend werden, weliswaar onder druk van de Europese Unie.

De commissaris-generaal stelt vast, in overeenstemming met de verklaring afgelegd door verzoeker, dat de arrestaties en veroordelingen, telkens plaats vonden naar aanleiding van een vechtpartij waaraan verzoeker ook daadwerkelijk deelnam. Uit de geraadpleegde informatie blijkt nergens een 'geviseerdheid' van SNSD-leden door de autoriteiten in de Republiek Srpska of van geweldadige conflicten van de leden van de SNSD met nationalisten in de Republika Srpska. Het motief in de beslissing dat de aangehaalde arrestaties en veroordelingen het toepassingsgebied van het gemeenrecht niet overschrijden of onvoldoende zijn om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Conventie van Genève wordt niet weerlegd door de loutere bewering in het verzoekschrift dat de nationalisten elke oppositie- of verzetactie ondermijnen.

Verzoeker betoogt dat in de praktijk het beleid een politiek voert van intimidatie, bedreigingen, waarschuwingen om opposanten van hun partij af te keren en te recupereren. Daarna wordt de aanpak harder en listiger met het oog om een proces op te maken. In die zin worden opposanten onder druk gezet en regelmatig geprovoceerd. Het CGVS stelt in feite dat verzoeker zelf schuldig is door deel te nemen aan vechtpartijen terwijl het CGVS hierbij geen rekening houdt met de context die politiek is. Waar het CGVS stelt dat het SNSD in de persmededeling niet protesteerde omwille van het feit dat leden van de partij ook werden geviseerd, merkt verzoeker op dat dit een subjectief zicht is van het CGVS dat door geen enkele motivatie wordt belicht. Verzoeker stelt dat het persbericht heel algemeen en formeel is opgesteld met een bedoeling, met name zijn leden gelijk te stellen met de andere burgers, of alle moslims te treffen door het bericht en niet alleen de leden van partij of mogelijke aanhangers niet af te schrikken... Niets uit de motivering van het CGVS laat toe deze mogelijkheden uit te sluiten en zij zijn even geloofwaardig.

De Raad herhaalt dat uit de geraadpleegde informatie van het Commissariaat-generaal nergens blijkt dat de SNSD-leden door de autoriteiten in de Republiek Srpska worden geviseerd of dat er sprake is van geweldadige conflicten tussen de leden van de SNSD met nationalisten in de Republika Srpska. Verzoeker slaagt er niet in de door hem aangehaalde vervolgingselementen aan te tonen met coherente verklaringen of met stukken die zijn beweringen zouden ondersteunen.

Verzoeker stelt dat het CGVS hem verwijt geen klacht te hebben ingediend bij een hogere nationale instantie terwijl hij meermaals heeft gewezen op het feit dat de nationalisten op alle niveaus van de staatsinstellingen zijn geïnfiltreerd. Hoe hoger men gaat in de hiërarchie, hoe dichter men bij het beleid geraakt. Een klacht was in die zin hopeloos en zelfs gevaarlijk.

In de beslissing motiveert de commissaris-generaal dat de International Police Task Force (IPTF), opgevolgd door de European Union Police Mission (EUPM) eveneens bevoegd is voor de Republika Srpska om politionele wandaden te sanctioneren en politionele bevoegdheden van agenten in te trekken. Bovendien zijn er in Bosnië verschillende internationale mensenrechtenorganisaties actief en werden ook staatsorganen opgericht die zich bezighouden met de bescherming van de mensenrechten: met name de Ombudsman en de Mensenrechtenkamer. Verzoeker verklaarde nooit klacht te hebben ingediend bij het IPTF en nooit beroep te hebben gedaan op een mensenrechtenorganisatie. Verzoeker betwist dit niet. De Raad merkt op dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat verzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Aangezien verzoeker nooit beroep deed op de in Bosnië aanwezige internationale organisaties, die toekijken op het correcte gedrag van de politie, noch op hogere nationale instanties, toont verzoeker niet aan dat hij eerst alle mogelijkheden om bescherming te verkrijgen in eigen land heeft uitput. Het is niet de taak van de commissaris-generaal, noch van de Raad, zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Verzoeker brengt tot op heden geen documenten bij ter ondersteuning van zijn bewering dat de leden van SNSD 'geviseerd' worden door de Nationalisten en vervolgd worden door de nationale autoriteiten in Bosnië. Evenmin toont verzoeker aan geen beroep te kunnen doen op de verschillende internationale mensenrechtenorganisaties actief in de Republika Srpska.

Tot slot wijst verzoeker erop dat de beslissing genomen op 3 maart 2010, is getroffen op basis van zijn verhoren in januari en februari 2004, hetzij meer dan zes jaar geleden. Dit kan niet overeenstemmen met een zorgvuldig onderzoek van het dossier gelet op de afgelopen tijdspanne. Met betrekking tot de evolutie van de situatie ter plaatse wenst verzoeker te benadrukken dat de politieke situatie nog steeds verward is en deels onopgelost en verwijst hiervoor naar internetartikels waaruit blijkt dat niet vaststaat dat verzoeker probleemloos zou kunnen terugkeren.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 1 oktober 2003, nr. 123.728). Verzoeker dient aan te tonen dat in zijne hoofde feiten en omstandigheden bestaan waardoor hij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin. Verzoeker werd meermaals gehoord en heeft de kans gekregen om zijn vrees voor vervolging te verduidelijken. De commissaris-generaal heeft rekening gehouden met alle vervolgingselementen aangehaald in verzoekers asielrelaas. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift benadrukt dat de politieke situatie nog steeds verward is en onopgelost, stelt verzoeker in wezen dat zijn vrees voor vervolging nog steeds bestaat en actueel is. Uit de bespreking hierboven blijkt echter dat de commissaris-generaal de aangehaalde vervolgingselementen onvoldoende acht en dat verzoeker deze elementen onvoldoende aannemelijk maakt om hem de status van vluchteling toe te kennen. Het feit dat verzoeker actueel nog steeds zou vrezen voor vervolging doet bijgevolg geen afbreuk aan de conclusie van de commissaris-generaal. Verzoeker brengt geen argumenten aan die sinds zijn laatste gehoor in februari 2004 een ander licht kunnen werpen op de beoordeling van zijn asielrelaas.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire bescherming stelt verzoeker dat het CGVS geen enkele reden geeft waarom hem deze bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, b niet kan worden toegekend. Verzoeker benadrukt dat de politieke situatie nog steeds verward is en deels onopgelost bij gebrek aan eerlijke regeringswil om tot vrede en rust te komen en verzoeker verwijst naar dezelfde internetartikels.

Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.eurpa.eu>)be.

Verzoekers bewering als zou de bestreden beslissing niet motiveren waarom de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet mist blijkens de motieven van de bestreden beslissing feitelijke grondslag. Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan deze die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas. Gelet op de hoger vastgestelde feiten, -met name niet eensluitende verklaringen over de periode 1995-1999; het gebrek aan bewijs in verband met gerechtelijke vervolging van de leden van de militia van Juka, de afgeleverde Bosnische identiteitskaart in 1994 dat weinig verenigbaar is met een daadwerkelijke vrees voor vervolging, de gemeenrechtelijke aard van de feiten en het niet aantonen geen beroep te kunnen doen op de bescherming van de internationale of (hogere) nationale autoriteiten in Bosnië-, toont verzoeker niet aan dat in zijne hoofde zwaarwegende gronden voorhanden zijn om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Omtrent de algemene onstabiele politieke toestand in Bosnië verwijst verzoeker naar internetartikels aangaande de politieke situatie in Bosnië. Verzoeker wijst erop dat uit deze artikels blijkt dat de politieke situatie "nog steeds verward" is en "deels onopgelost". Een algemene onstabiele politieke toestand in Bosnië volstaat evenwel niet. Verzoeker moet *in concreto* aantonen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade, bestaande uit doodstraf, of executie of foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker brengt thans geen element aan dat toelaat aan te nemen dat in zijnen hoofde een dergelijk risico voorhanden is.

Voor het overige geeft verzoeker niet aan welk van de "*principes van behoorlijk bestuur*" door de bestreden beslissing zou zijn geschonden noch op welke wijze dit zou zijn gebeurd. Evenmin werkt hij uit op welke wijze de "*principes van machtsoverschrijding in casu*" zouden zijn geschonden, noch op welke wijze hij zou zijn geschonden in zijn recht op een "*openbare behandeling van het proces*". Derhalve worden deze onderdelen van het middel niet ontvankelijk aangevoerd. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392).

Het middel is ongegrond.

De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die alsnog een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente gronden, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS

griffier, .

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN